

FANZIN

S LAN

SFK SLANÝ

2

1 2 3 4

"Kde to žijí?", táže se V. Veverka v článku "Kupecké počty", který byl otištěn v minulém čísle SLANu. A dále pak vytýká slánském SFK odtržení od reality, za jejíhož reprezentanta pokládá zřejmě SFK Spectra.

"Kde to žijí?", ptám se já dnes, v těchto posledních dnech letošní podivné zimy. I když bych se možná spíše měl zeptat: "O co jim jde?" Domníval jsem se, že lidé, se kterými se již několik let setkávám v Polské, na Parconu, v Šumperku či jinde, přestože mají občas různé názory, spojuje nepochybně alespoň jedna myšlenka: "Chceme každý udělat něco dobrého pro dobrou věc!" Na existenci řady problémů, kterým bychom se měli zabývat, jsme poukazovali již dříve /viz SLAN 3/85, 4/35/. Na řadu otázek upozornil rovněž V. Veverks na stránkách Interkom. Domníval jsem se, že vzájemnými dialogy lze najít optimální řešení.

Jak mám ale rozumět tomu, co se děje v Praze a o čem se, pravda s notným zpožděním, dovidám z Interkomu /leden 1986/. V souvislosti s materiály uveřejněnými v Interkomu mne napadá řada otázek, na které nemohu najít rozumnou odpověď.

Jak může někdo obvinovat Koordinační komisi z nezajištění výměny informací mezi pražskými kluby? Jestliže se představitelé pražských klubů, kteří se prakticky všichni potkávají v Polské, v ADĚ či jinde, nedokáží spolu domluvit, proč by to za ně měl dělat někdo jiný?

Jak může hrstka pražských klubů klást Koordinační komisi nějaké podmínky?! Z jakého titulu?

Jak může V. Veverka hovořit o mimokoordinační dohodě mezi dvěma členy KK, ve věci, kterou spravuje KK?

Proč se ruší knižní fond, který se pracně po dva roky budoval?

Co opravňuje V. Veverku k znevažování práce orgánu, a jehož činnosti se po dva roky podílel?

Jak mohou tzv. O.K. prohlašovat, že nemají nic z MTZ a na základě toho odmítat příslušný příspěvek? Nešlo snad přes 40% výdajů na Interkom, jenž hrdě vydává SFK Spectra? Nepoukázala KK nemalý finanční obnos organizátorům Miniconu? Byl to snad

slánský klub, který obdržel finanční dotaci na rozvoj své činnosti? Jak se může V. Veverka připojit k tomuto prohlášení, když ještě v prosinci r. 85 ve svém článku "Kupecké počty" o MTZ píše: "..., a že nejprve se musejí nashromáždit prostředky, aby po nějaké době přinesly výsledky - a nechtít hned nějaký zisk, a teprve pak investovat."

Kdo má zájem na tom, aby se naše hnutí utápělo ve spleti intrik, závisti, pomluv či nepřátelství?

Ladislav Peška, RNDr

O anketě, která se NE povedla

Do nového ročníku jsme chtěli připravit malou anketu. Zdvořile jsme písemně požádali několik našich profi spisovatelů a redaktorů /O.N., I.Ž., J.V., L.D./ o odpověď na dvě otázky. Odpověděl nám jediný - Ondřej Neff. Ostatní jsou zřejmě příliš zaměstnání, a nebo jim za odpověď nestojíme.

Takže naše anketa:

1. Které literární dílo SF Tě v poslední době /1-2 roky/ nejvíce zaujalo?

O.N.: R. Heinlein - Dveře do léta

A. C. Clarke - Setkání s Rámou

2. Kdybys měl možnost prosadit vydání tří zahraničních SF knih u nás, které by to byly?

O.N.: Heinlein - Měsíc je drsná milenka

Bester - Hvězdy můj osud

Asimov - Ani sami bozi

Ladislav Peška

Cena jako cena ?

"Dobře, že ten Veis letos nevyjde," zaliboval si přítel.

"?"

"Přece kvůli Parconu," vysvětlil.

"??"

"Byla by moc velká tlačenice na Ludvíky," dodal už útrpně.

Rozesmál jsem se. Přítel se naštvál, zaplatil a odešel.

Chtěl jsem tu věc pustit z hlavy, ale nedala se, mrška. Nakonec, prose v duchu kamaráda za odpuštění, jsem nad ní musel začít soustředěně rozvažovat. Pravda, nakladatelství jaksí odmítají koordinovat své výrony s pravidelností pardubického cenobití... Tu se mi vybavil příklad z pěveckých soutěží. První cenu v altu do 26 let získaly hned dvě účastnice. Ale i: První cena v oboru mladších tenorů už čtvrtý rok neudělena... V souvislosti s tím mě napadla kacířská myšlenka o dotknutelnosti zásad pro udělování Mloků a Ludvíků. Z kojeneckých plenek už tato ocenění prokazatelně vyrostla, stabilizovala se, porota v zásadě rovněž, hlasující čtenáři vyspěli... Uznávám, záležitost je zapeklitá, jakákoli případná změna vyžaduje důkladné uvážení, zejména právě u čtenářské ankety, ale řešení by se snad našlo. Alespoň natolik, aby v jednom ročníku nezvítězil Novák s tisíci hlasy před Dvořákem s devíti sty devadesáti devíti, zatímco za rok by tutéž cenu získal Nováček s třinácti hlasy před Dvořáčkem se šesti. Zbytku čtenářů se z momentální úrody nic nelíbilo natolik, aby tomu svěřili hlas pro cenu tak prestižní, za jakou Ludvíka považují.

Také by nebylo k zahození uvažovat o jakémsi protikladu, lépe řečeno doplňku ke čtenářskému Ludvíkovi. Něco jako cena odborné poroty versus cena diváků na filmových festivalech, Porota by mohla být složena z nepíšících znalců (Železný, Kantor, Rampas atd., popřípadě z odborníka nescifisty, který žánr sleduje z profesionálních důvodů, třeba někoho z Ústavu pro českou a světovou literaturu ČSAV). Jednání poroty by bylo samozřejmě

tajné...

O ustavení Antiludvíka pouze s ním. Byl by to počin významem přesahující vznik svého kladného protějšku,

Ještě něco. Názor proti názoru: lze házet autorské práce i antologie do jednoho pytle?

Jsem scifista a optimista, proto se vidím opět sedět s přítelem.

"Skvělej ročník!" konstatuje, upije a mlaskne.

"Výbornej," přizvuknu. Víím, že tím nemíní pouze Baltickou frankovku 83, kterou máme na stole.

Martin Ludvík

Zprávy z fandomu

CHRONOCON

Na 4. října 1986 připravuje plzeňský KLF první plzeňský con. Chronocnn, jak již z názvu vyplývá, bude zaměřen na "cesty v čase". V programu se objeví filmy, soutěže, klubové pořady, vyhlášení vítězů III. ročníku Halmochromu. Vyloučena nejsou ani další příjemná překvapení.

SF akce

Připomínáme termíny nejvýznamnějších akcí první poloviny letošního roku.
19.-20. dubna PARCON (Pardubice)
14.-17. srpna TATRACON

(Spišská N. Ves)

Obvyklá červnové setkání na Kounově se letos pravděpodobně neuskuteční.

ODEON

V nakladatelství ODEON se blýská na časy. Kromě zamýšlené SF edice (na způsob detektivek 3xs...) se údajně můžeme v brzké době těšit i nereedici knihy F. Pohla, Obchodníci s Vesmírem.

POLCON

Ve dnech 29. 5.- 1. 6. se v Katovicích uskuteční národní cen v Polsku, tzv. Polcon. Mezi účastníky by měli být rovněž zástupci našeho fandomu.

EUROCON 85

V listopadu loňského roku probíhal v městečku Fayence ve Francii Eurocon 85

FILM

Ve filmových ateliérech se připravuje zfilmování povídky O.Neffa: Bílá hůl ráže 7,65.

Vánoční soutěž

K jedné z předvánočních akcí SFK Slaný patřila i "Vánoční soutěž" o nejlepší SF povídku. Soutěže se zúčastnilo celkem 12 členů klubu. Porota ve složení ss. prof. Jůdaová, Štehanzlová, Peška určila toto pořadí:

1. M+S. Kučerovi - Pokus
2. K+P. Brázdovi - Vynálezce
3. J. Kašpar - Posel

KNIHKUPECKÉ

PŘEDPOVĚDI

Motto:

Neradostny truchlivy
jsou ty zvěsti knižní...
/volně dle Erbena/

Byv vyzván, abych připravil malý, informativní přehled titulů SCI-FI literatury, kterými nás hodlají v letošním roce zavalit česká i slovenská nakladatelství, zaradoval jsem se. Už jsem viděl zjihlým zrakem davy nedočkavých fanoušků, mlsně obcházejících mé knihkupectví. "Ó, jak je mile potěším, óóó, jak rapidně stoupnou tržby" /to pro případ, že by to četl někdo z mých nadřizených/.

Zalistoval jsem tedy na mnohých stránkách informačních bulletinů, zalovil v kalných vodách redakčních zvěstí a /žel utopických/ plánů a žasl. Bohužel ne příjemně. Připadal jsem si jako prospektor na "hluchém claimu". V haldách hlušiny, mezi beletrií dobrou, i tou již předem "mrtvě narozenou" jsem tu a tam nacházel lesklé střípky - jsou to diamanty, nebo jen sklíčka? Posuďte sami...

Hlava I. "Začnete číst SCI-FI od dětství", anebo "Je SCI-FI pouze pro děti?"

Nakladatelství pro děti a mládež Albatros, kterému nelze upřít dobrou vůli při propagaci SCI-FI mezi dětskými čtenáři, v letošním roce poněkud ztratilo dech. Mimo několika reedic úspěšných titulů v edici Karavana, o kterých se zmíním později, vydává pouze jedinou novinku - román Almy Vášové Blíženci z Gemini: humorné vyprávění o přátelství dětí s jejich mimozemskými partnery, téma již poněkud obehnané a v této podobě nic nového nepřinášející. Slovenská nakladatelství již po léta projevují větší prozíravost a zřejmě vědí, že dnešní malý a mladší čtenář mnohdy ví o kosmu, raketách či mimozemšťanech víc, než jeho dědeček /sedící v redakční radě/.

Bohužel je však i u nich téměř pravidlem, že většina titulů je jen "moderněji" oblečená kovbojka, v níž malý Jiříček letí na Mars, cestou se dozví od strýčka astronavigátora spoustu neživých faktů /s nimiž si jeho bystrý rozumek hravě poradí a jen tak mimoděk, za přispění adolescentního jinoplanetáka, zlikviduje povstání kyborgů, či zhatí plány zvrhlého vědce. V tomto duchu je psaná anotace na knihu polského autora B. Peteckého - X-1, Oslobod' hviezdy. Větší dávku poučení nejspíš absolvuje čtenář románu slováka J. Feketeho - Cestovanie v sedmimilovom skafandri, o němž jeho recenzent Závěš Bochníček napsal: "Bol som mile prekvapený správnym využitím nových poznatkov o svete planét, a ich začlenením do ľahko čitateľného a rozkošného textu knihy, ktorá bude dozaista priaznivo prijatá." Napínavý podtext údajně zaručuje čtivost románu chorvatského autora J. Horvata - Operácia Stonožka, v němž loď Astrolab /na palubě se opět náhodou nachází nadějný hošík/ pátrá po tajemném ostrově zmizelém v Bermudském trojúhelníku. O P. Stoličném vím jen to, že je mladý nadějný autor rozhlasových her a pro nakladatelství Mladá leta připravil dva romány vycházející pod společným názvem Dve záhady. V prvním, nazvaném povědomě Záhada hlavolamu, jde o zašifrované poselství mimozemšťanů, které zachytí a rozluští bratislavské děti. Druhý se odehrává v Jugoslávii - Záhada ostrova Krša ku- a objevuje se v něm neviditelný surfer /jezdec na prkne?/.

Otázka položená v záhlaví kapitoly - "Je u nás Sci-Fi pouze pro děti? - není náhodná. Zamyslíme-li se nad proporcemi ve vydávání této literatury, zdá se, že většina nakladatelství poněkud konzervativně setrvává v přesvědčení, že Sci-Fi je četba vhodná tak pro kategorii -náctiletých, z níž se záhy vyrosté /jako z pohádek nebo mayovek/. Obávám se, že ze stejného postulátu vycházejí i mnozí naši autoři, byť se domnívají, že píší pro dospělé.

Hlava II. "Zlatý střední proud" aneb "Jistota je jistota"

V tomto případě nemám na mysli literárně- kritickou kategorií mainstream, neboli střední proud, nýbrž osvědčenou a prověřenou vydavatelskou praxi - povídkové soubory. Ne že bych měl něco proti antologiím /naopak, jen houšť a větší kapky!/. Jisté však je, že úroveň většiny z nich, co do výběru, je mnohdy poněkud sporná, /proč tomu tak je myslím, velmi dobře odhalil na besedě Ondřej Neff/. Počítá se ale s tím, že si čtenář jen jednu či více povídek oblíbí a nepovažuje tudíž obnos za koupi knihy za vyhozené peníze /"...a příště zase naletí, chacha,"mnou si ruce ekonomové/.

Stanici u moře dešťů si koupí ti, kterým její první vydání v Karavaně uteklo. Jedná se o výběr sovětských SCI-FI povídek, stejně jako Stroj času nakladatelství Melantrich. Kromě A. Grina a Tolstého by v ní měli být úda jně zastoupeni moderní sovětsští autoři - /otázkou zůstává, koho editor považuje za moderního/. Myslím, že větší chuťovkou bude Chlapík z pekla I/II. A to nejen rozsahem dvou knih. O překlad se postarala M. Genčiová a knihy vyjdou v Albatrosu /přeci jen jsem jim křivdil/ v edici KOD. Zastoupeno by mělo být víc jak 20 sovětských spisovatelů. Skoro se vtírá otázka: "Nepřestali autoři jiných národností psát SCI-FI?". Ale ne, další sborník Skleněné město /který bude, až budete číst tyto řádky pravděpodobně již rozebrán/, přináší i autory bulharské /L. Dilov, polské /Zajdel/ a zřejmě i další /K. Bulyčov.../. V Mladé frontě tak navazují v edici "13" na velmi úspěšné svazky Železo přichází z hvězd a Lidé ze souhvězdí lva. Ve stejném duchu bude koncipována Antologia slovenskej vedeckotechnickej poviedky, kterou vydává Smena v edici Labyrint a modleme se, aby vyšla stejně výtvarně sličná jako předchozí sovětské a americké povídky, A teď ruku na srdce, kdo z nás zná nějakého kubánského autora SCI-FI? Inu, je zřejmě pravdou, že SCI-FI se skutečně píše od Uralu k Andám. A tak díky slovenskému nakladatelství Mladé letá budete mít příležitost seznámit se s plejádou kubánských autorů v Antologii Kubánské SCI-FI.

Hlava III. "Mezihra" aneb "Inspirace"

Na přilepšenou i pro případnou inspiraci začínajícím autorem jsem přibalil alespoň několik titulů populárně-naučné literatury. Osvědčený popularizátor dobývání kosmu Karel Pacner připravil hned tři novinky. Kosmonauti 20. století budou jakými slovníčkem osobností a údajů z dějin kosmonautiky a Města v kosmu futurologickou vizí o kosmické budoucnosti /doufejme/ lidstva. Druhá knížka vychází v MF v edici Kolumbus, které si již léta udržuje vysoký standard. S podobným okruhem otázek a předpovědí pracuje také M. Bauman a na Slovensku mu vychází reedice českého vydání knihy Záhady za zajtrajšok. Třetí Pacnerova kniha se bude zřejmě týkat hlavně mimozemských civilizací a případného kontaktu s nimi. Publicistickou formou shromažďuje známá i méně známá fakta o hledání E.T. a bude se jmenovat Poselství kosmických světů. A když už u nás něco vychází, tak proč ne hned víc-krát /v době Haškova výročí vyšlo celkem šest monografií o něm a jeho díle/. Takže další novinka na stejné téma- M Grün, Mimozemské civilizace - mýtus a skutečnost. Znovu vyjde Součkova posmrtně vydané kniha Otazníky nad hroby. A přehledku literatury faktu /faktu?/ uzavřeme dvěma tituly V. Železného Návraty první dámy o Halleyově kometě a Labyrinty pro elektrony, která rozebírá problematiku robotů, umělé inteligence a futuristiky.

Hlava IV. "Co se peče u sousedů" aneb "Za hranice bez pasu i bez Čedoku"

Vypadá to, že v letošní nakladatelské produkci se čisté SCI-FI podařilo vykristalizovat pouze sporadicky. Chemická vazba zbývajících titulů je kontaminována příměsí detektivek, hororů, ba dokonce milostným románem. Čímž nechci říct, že v dobré SCI-FI se tyto ingredience nepoužívají. Záleží však na správném dávkování. Román , ve kterém se nad romanticky objímajícím se párkem objeví padající hvězdička, o níž se oba domnívají, že jde o UFO, aby vše posléze skončilo sva tbou /nikoli s mimozemšťanem, pochopitelně/ nebudeme asi řadit do knihovny vedle Asimova, nebo Clarka.

Tou kýženou výjimkou se mi zdá výbor povídek výtečného Dimitrije Bilenina Výnimka z pravidla /nakladatelství Obzor/, ve kterém hovoří mimo jiné o své práci a názorech na fantastickou literaturu. Je jasné, že za autora hovoří především jeho dílo, ale takový pohled pod pokličku tvorby by byl myslím nesmírně zajímavý i u jiných spisovatelů. Druhým zástupcem pravé Sci-Fi a také jedním ze dvou anglosaských autorů letos vycházejících je američan W. Tevis a jeho román Zpěv drozda. Odehrává se ve 25. století, kdy je lidstvo ovládáno superinteligentními roboty. Ideálem společnosti je přísně individualisticky založený tvor, který pozbyl schopnost samostatně přemýšlet i plodit děti. Proti "nové morálce" se vzepře vysokoškolský profesor a jeho družka, kteří vybojují vítězný souboj se Spofforthem, robotem 9. generace. No, můžeme se těšit. P. K. Dick, autor Temného obrazu /Smena, edice Labyrint/ píše anglicky /bohužel jsem nezjistil, je-li Angličan/. Popisuje blízkou budoucnost, kdy omamné drogy mění psychiku téměř celé populace a na jejich vliv doplácí i agent protinarkotické brigády. Téměř detektivní zápletku slibuje i román V. Savčenka Objev sama sebe. Nečekanou katastrofu ve vědeckém ústavu sice samoorganizující se kybernet odvrátí, ale oběť neštěstí, vedoucí laboratoře nových systémů, se začne záhadně objevovat v několika kopiích na různých místech zároveň. Autor nastoluje otázku umělé reprodukce člověka z pohledu kybernetiky i etiky mezilidských vztahů. Na závěr jsem si ponechal román, u kterého jsem /podle anotace/ nejvíce na pochybách, jedná-li se ještě o Sci-Fi. Posuďte sami. V idilickém horském prostředí se odehrává případ klasického manželského trojúhelníku, který autor Gyula Hernadi rozehrává až do absurdních poloh SF a hororu, po odhalení mimozemšťanů, této moderní podoby draculismu. Román vyjde na Slovensku a příznačně se jmenuje Drákula.

Hlava V. "Doma je doma" aneb "Co se dona uvaří..."

Marná sláva. Na domácí tvorbu je člověk asi nejzvědavější.

Objeví se nový Souček? Dostane letos Veis Nebulu, či Neff Huga? A nebo, bude to alespoň ke čtení? Než se rok s rokem sejde, budeme chytřejší /no, jak kdo/.

Po dlouhých letech vychází znova román K. Honzíka Stopa ve vesmíru. Kdo ho četl, ví, že se jedná spíše o román utopistický, barvitě líčící obraz života harmonické budoucí generace, jej vyšší životní styl i etika jednání kontrastuje se zkušenostmi hlavní postavy, pozemšťana vytrženého z vřavy 1. světové války-. Klasický román K. Čapka Válka a mloky, vyjde v dárkové úpravě s ilustrovanými obrázky Adolfa Borna /jaké mloky nám pan Born uchystá, Šebestová?/. Otakar Chaloupka /autor Modrého prezidenta/ vydá prostřednictvím Mladé fronty Jenou zrnko písku. Strojem času posílá Franka, posluchače kalifornské university, dvakrát do budoucnosti. Získává slávu, popularitu, ale pak spáchá odpuzující krvavý zločin. Proč? Nechte se překvapit. Jedna z mála autorek systematicky se zabývajících Sci-Fi je Ludmila Freiovaá. V letošním roce dokládá svou autorskou plodnost hned dvěma původními novinkami. První román vychází v edici Karavana a je vloným pokračováním Strachu na planetě Kvara. V Cizincích na planetě Kvara, vesmírná loď Eas, vyslaná osídlivat vesmír, objeví na Kvaře potomky účastníků rozsáhlé espedice ze země. Easané /širitelé inteligentního života, pozorují marný zápas Kvařanů se záhadnými mutacemi a rozhodnou se pomoci. Odkud přišel Silvestr Stin? - blízká budoucnost, na hlavním nádraží se objevuje muž bez dokladů. Mluví česky, nelze však zjistit, odkud přijel. Chová se podivně, nic si nepamatuje. Na postavě rozporuplného hrdiny z 25. století, odsouzeného za morální poklesky k životu v naší současnosti, konfrontuje autorka závažné etické problémy dvou společenských epoch. Přírodovědec J. Čihař /známe ho za tím jen ze sbírky Železo přichází z hvězd/ se ve svých metapovídkách Údolí moudrých hlav, zaměřuje na neznámé oblasti v přírodě i v nitru lidí. Nalézá možnosti lidského ducha na hranicích současného poznání. Dobrodružný příběh s lehce militantní tematikou chystá nakladatelství Naše vojsko. O novoroční noci roku 2000 v americkém Modrém údolí se v tajné vojenské továrně

Mikrel vymknou kontrole člověka roboty obdařené umělou inteligencí a zmocní se rakety s třemi atomovými hlavicemi... Román napsal D. Papouček a bude se jmenovat Past rozumu. Na riskantní, leč lákavou půdu Sci-Fi se po Vladimíru Páralovi vydává další renomovaný autor, na jehož knihy stávají fronty - Jiří Švejda. Učiní tak souborem povídek Ve vrcholu pyramidy. I v oblasti SF či volné fantastiky však chce zůstat věren problémům svých současníků. Zapomenutý vesmír Ladislava Szalaie se měl objevit na našich pultech již dlouho před vánoce, ale zatím kde nic, tu nic. Mezitím už se rýsuje jeho další společný projekt se Zdeňkem Rosenbaumem Tajná společnost SF. Anotace zní víc než slibně. Na opuštěné farmě kdesi ve středních Čechách zasedá společnost zneuznaných autorů Sci-Fi, navzájem si prezentují /fiktivní/ povídky, jejichž kmotry jsou nejvýznačnější autoři žánru. K celkovému obrazu původní české a slovenské Sci-Fi si připojme ještě reedici Součkových Bláznů z Hepteridy a Nesvadbovy Tajné zprávy z Prahy. A docela na dně nám zůstává jen drobná kuriozita. Slovenský básník Tomáš Janovic napsal pro edici Žihadlice /kopřivy/ Ko/z/mické piesne, což by měly být satirické šlehy pod maskou Sci-Fi.

A to je poslední chod na prostřeném, leč chudičkém stole konzumenta Sci-Fi literatury. Nevylučuji samozřejmě, že by nás mohla naše nakladatelství něčím překvapit, možná, že mi nějaký titul proklouzl mezi prsty, ale zdá se, že sběratelé své "superseznamy" letos příliš neprodlouží.

Oblíbené knihkupecké Sci-Fi /spíš Fantazy/ - "V knihkupectví zavedli specializované oddělení Sci-Fi literatury" - ještě dlouho nepřestane být utopií.

PS: Do seznamu chystané produkce jsem nezahrnul tituly Lidového nakladatelství, Románové novinky, ani jiná neperiodika, rozšiřovaná pouze PNS. Nedostatek místa neumožnil ani zmínku o takových dílech světové produkce, která sice nejsou Sci-Fi, /např. Marguez, Sto rok samoty/, ale která by jistě ohromila nejednoho skalního příznivce žánru. Ale to je už jiná pohádka...

J. Hložek

SF

filmy

B A R I É R A

BLR, 1979

režie: Christo Christov

scénář: Pavel Vežinov

kamera: I.Tasov

hrají: I.Smoktunovskij, A.Cvetkovová,
I.Kondov

Příběh stárnoucího hudebního skladatele a mladé dívky sám o sobě není podstatnou rovinou příběhu. Hlavní je tady hluboce procítěná atmosféra, kterou kolem sebe šíří podivuhodná, éterická a jaksi mimo svět žijící dívka. Tento film je jedním z těch, které člověk oceňuje více ve vzpomínce, než přímo před plátnem. Zůstane po něm silný zážitek, ačkoli ve filmu je vlastně všechno zcela reálné, současné - až na dívku Doroteu - okouzující nepochopitelné stvoření, poznamenané zlou školou neradostného života, kompenzující své ochuzení podivuhodnými vlastnostmi. Jen těžko dokážu film hodnotit, vymyká se asi všemu, co jsme měli dosud možnost vidět. Napadá mě srovnání s jiným psychologicky laděným filmem Muž s transplantovaným moz- kem, kde šlo o problém jaksi opačný - přizpůsobování starého vědomí novému tělu a podmínkám. V Bariéře se naopak vyrovnává stárnoucí muž, ubitý svou prostředností a neužitečností, s cizí bytostí, která mu jako blesk vnikne do života a převrátí všechny hodnoty svou precitlivělostí, nezkušeností, nekonvenční přirozeností svého světa plného stínů, hrůz a nejistot. A ještě něco odlišuje oba filmy - zatímco film Muž s transplantovaným moz- kem byl filmem, u kterého unuděný divák toužebně a marně očekával zvrat, nebo alespoň konec; v Bariéře, ač nevynikla dě- jovým spádem, byl divák napjat očekávanou a vyplněnou tragikou.

A o mnoho set procent byly lepší i herecké výkony a režie. Působivé byly i snové záběry místy připomínající Hitchcockovskou režii. Náročné a matoucí však byly náhlé střihy, kdy se divák teprve po chvíli orientoval, že bylo změněno místo a doba děje. Nabízí se mi ještě jedno srovnání - film Solaris. I tady šlo o jednostranné nepochopení podivné citlivé bytosti. Ala provedení bylo nesrovnatelné rozdílné - a i tady Bariéra vítězí.

Obsah filmu nebudu psát příliš podrobně, ač by si to film svými kvalitami určitě zaslouhoval, a to proto, že /podle svědků se děj filmu téměř přesně shoduje s Vežinovou knihou, která u nás před časem vyšla. Sama jsem ji nečetla, proto nemohu srovnání potvrdit. Mohu jen závěrem ujistit, že tento film u nás jen velmi málo známé bulharské kinematografie si skutečně zaslouží pozornost, ačkoli je SF prvek téměř jen v rámci a na okraji děje; je to rozhodně nejlepší film z kategorie psy-fi /nebo parapsy-fi/, který jsem měla možnost vidět.

Stárnoucí hudební skladatel Antoni Manev ubíjí svůj čas jak se dá. Střídá práci u klavíru s výjezdy do nočního tichého baru, kde zapíjí svou neuspokojenost. Při jedné ze zpátečních jízd zjistí pohledem do zpětného zrcátka, že má černého pasażéra tedy pasażérku, krásnou dívku, která se au představí jako Dorotea. Zcela vážně mu vysvětlí, že si ho vybrala v baru, kde pozorovala lidi, jak se ubíjejí. Antoni se pokoušel zjistit, co je dívka zač a co od něj chce, ale Dorotea nedokázala nebo nechtěla přímo odpovídat. Časem se od ní dozvěděl jen to, že bydlí v psychiatrické léčebně a že občas smí chodit ven. Byl zcela zmaten, ale nechtěl nechat dívku v noci samotnou venku. Vzal ji k sobě do svého bytu.

Dorotea byla skutečně neobvyklou návštěvou. Její reakce byly zcela nepředvídané. Uprosila Antoního, aby jí zahrál na klavír. Usedl tedy k nástroji a přehrál jí svoji zcela novou skladbu, kterou si sám pro sebe nazval Kastilské noci. Po doznění hudby Dorotea zdvihla hlavu a zašeptala: "To byly Kastilské noci?" Antoni strnul. Název nikomu dosud neprozradil, ani si ho nikam nepoznamenal. Nosil jej jen v hlavě. Odešel spát pln zmatku.

Ráno našel byt prázdný. Dorotea zmizela. Šel si tedy vyhledat do psychiatrické léčebny. Setkal se zde s její lékařkou. Bylo vidět, že jí na Dorotei velice záleží. Chápala její zvláštnost a potvrdila, že její překvapivá schopnost telepatie je úplně možná. Vysvětlila Antonimu, že Dorotea je zcela zdravé, a že trpí jen lehkou schizofrenií. Poprosila ho, aby jí sehnal nějakou práci, aby konečně mohla opustit ústav. Neměla kam jít.

A tak se Dorotea usídlila Antoniho bytě i životě. Sehnal jí domácí práci - opisovala noty pro jeono nakladatelství. Antoni jí přepisované noty přehrával na klavír - a Dorotea se naučila "slyšet" viděnou hudbu. Celé hodiny pak vydržela s nepřítomným výrazem prohlížet notové listy. Ona tu hudbu prostě slyšela.

Po chvílích, nečekaných okamžicích, Antonimu vyprávěla o svém životě - o jejím milovaném otci, který zahynul před jejíma očima, o nenáviděné primitivní matce a jejím odpudivém druhém muži, o zvířeckém prostředí, ve kterém žila. Nevydržela doma, utekla ke strýčkovi, poslednímu příbuznému, který ji, ještě dítě, zkoušel obtěžovat. Ústav vyhledala sama a našla v něm na dlouho útočiště. Na Antoniho se upnula vši silou své nemocné duše. Ale pro něj zůstávala stále nepochopitelná. Těžko se vyrovnával se stými vztahy k ní, ke svému okolí, ke své bývalé ženě, k synovi.

Dorotea si ho po čase zamilovala natolik, že se rozhodla prožít s ním podle ní nejkrásnější zážitek - létání. Silou své podivné vůle dokázala zdvihnuť sebe i jeho do vzduchu a opilí snovým štěstím se společně vznášeli nad městem. Zcela ji to vyčerpal, ale dokázala telekinetický přesun - nebo to Antonimu jen vsugerovala, ten pocit, že létá? Zcela vyšinutý Antoni druhého dne vyhledal Doroteinu lékařku, které ho však ujistila, že on je zcela normální a že Dorotea od mnohé schopnosti, které nikdo neumí vysvětlit.

Antoni však přesto potřeboval vysadit, uklidni se, být chvíli sám. Odjel tedy sám do Sofie, kde měl připravit svůj koncert. Dorotea tak zůstala poprvé po roce jejich společného života sama.

Když se vrátil, našel by opuštěny - Dorotea byla mrtvá. Věděl to dřív, než mu to řekli. A pak ho přišla zatknout policie. Pochopil, že na něj nedokázala čekat. Chtěla letět za ním, ale měla málo síly. Zřítela se a zabila se. Tím mu podala na- prostý důkaz toho, že skutečně dokázala létat, že ho nebalamutila hypnotickými představami.

Policie musela stáhnout své podezření z vraždy, nepochopitelný případ dívky, která spadla z nebe, zůstal otevřený. A Antoni jí teprve teď porozuměl; pochopil, jak málo jí rozuměl, jak málo jí dával, a kolik bral. A věděl, že je pozdě. Cítil se vinen smrtí bezbranné dívky, jediného lidského tvora, který uměl létat.

Pozdě překonal bariéru lidské pochybnosti, nevíry v nepravděpodobné, ač fakta jasně naznačovala skutečnost, Bariéru pochopení.

Starkness

/Otištěno se souhlasem redakce SR /

UFOUNI MÍŘÍ DO SLANÉHO

Slánský sci-fi klub spolu a Klubem mládeže připravili na den 13.2.1986 večer o SF pod názvem "Ufouni míří do Slaného". Ze SFK se na přípravě besedy podíleli: L.Peška, P.Holan z KK, V.Mátl z KZG, J.Dobner, p.Šimůnek a řada dalších členů.

Pořad zahájil L.Peška, který v úvodu všechny návštěvníky seznámil s historií, činností a záměry sci-fi klubů v ČSSR. Další, více než hodinová část večera, patřila přednímu spisovateli SF Ondřeji Neffovi. Věnoval se hlavně otázkám našich i zahraničních sci-fi filmů, sci-fi časopisů a knih. Své zajímavé a poutavé vyprávění všem divákům zpestřil humornými zážitky z

vlastního života. Vyprávěl o vydávání knih, o problémech a nakladateli, o pracovních potížích, ale také o svých spolupracovnících a kamarádech /např. o Jaroslavu Veisovi, o Ludvíku Součkovi/.

O přestávku, kdy se konala autogramiáda a sympatický spisovatel ochotně podepisoval knihy a památníky všech zájemců, se mohli účastníci pořadu zaposlouchat do melodií z filmů Metropolis a Válka světů.

Druhá část setkání byla zahájena ukázkou z 1.dílu filmu "Hvězdné války". Po skončení záznamu se O.Neff rozhovořil o sci-fi filmech, zvláště pak o "Hvězdných válkách" a jeho dalších dílech. Potom se spisovatel snažil odpovědět na doslova záplavu dotazů, z jejichž řady vybíráme několik nejzajímavějších: a spolu s dalšími postřehy z besedy uveřejníme v příštím čísle.

Beseda byla zajímavá a poutavá, i když se nám nepodařilo zajistit krátké filmy, které byly objednány už od prosince v Berounské půjčovně, protože dorazily se čtrnáctidenním zpožděním.

Jsme přesvědčeni, že každý účastník této více než tříhodinové besedy odcházel s pocitem, že si obohatil a prohloubil dosavadní znalosti v oblasti sci-fi a doufáme, že v brzké době uspořádáme další podobný pořad.

Irena Červená

PARALELNÍ SVĚT

Pře časem jsme ve SLANu uveřejnili zprávu o tom, že náš SF klub připravuje vydání SF povídek. Dnes je již antologie "Paralelní svět" hotova a přestože máme problémy s tiskánou, je naděje, že vyjde v dohledné době / 1-2 měsíce/. Antologie je sestavena z povídek tzv. nové vlny SF. Povídky do antologie vybrali a sestavili I.Adamovič a L.Peška, Se zajišťováním překladů nám pomohl i Z.Rampas. Obálka a ilustrace jsou dílem M.Šťovíčka. Je na místě ocenit i práci tzv. "písařů", kterými byli členové SFK Slaný /P.Brázda, I.Brázdová, J.Kašpar, E.Miltrová, M.Novák, R.Vintrychová/. Sbíрка má přes 70 stran a vyjde v nákladu 100 až 200 výtisků.

Doufáme, že všem fanouškům SF se bude naše sbírka líbit.

Miloš Novák

SUPERNOVY

Isaac Asimov / 1920 / je jeden z největších světových spisovatelů SF literatury. Mimo ní píše ovšem i populárně naučné knihy. Poté, co vystudoval na Kolumbijské univerzitě, se začal aktivně věnovat literatuře. Debutoval v r. 1939 povídkou Ztroskotanci na Vestě /Marooned off Vesta/. Jeho tři zákony robotiky uplatnil v sérii knih o robotech, z nichž tři vyšly i u nás - Ve vesmíru někdo vraždí; Já, robot; Ocelové jeskyně.

Povídka Soumrak/Nightfall/, která vyšla v r. 1941, je pokládána za jednu z nejvýznamnějších prací moderní SF literatury.

Za trilogii Nadace /Foundation/, Nadace a Impérium /Foundation and Empire/, Druhé nadace /Second Foundation/ byl Asimov odměněn cenou Hugo. Další jeho romány Hvězdy jako prach a Vesmírné proudy se odehrávají ve vesmírném impériu Nadace.

Další jeho významnou prací byla novela Ani sami bozi. Za tuto knihu získal cena Hugo i Nebula.

To, že Asimov výrazně přispěl k propagaci SF dokazují nejen jeho mistrovsky napsané romány, ale i další cena Hugo /1963/, kterou nedostal za literární dílo, ale za "výrazný přínos k rozvoji žánru"

Od r.1977 vychází v USA SF magazín nesoucí jeho jméno:Isaac Asimov SF Magazine.Podle ankety, kterou uspořádal časopis Locus je to třetí nejoblíbenější časopis.

BYLA TO LEGRACE

Isaac Asimov

Margie o tom dokonce napsala do svého deníku. Na stránku s datem 17. květen 2157 připsala větu: „Dnes Tom našel SKUTEČNOU knihu!”

Byla to velice stará kniha. Dědeček Margie jednou říkal, že slyšel vyprávět o dobách, kdy se všechny příběhy psaly na papír.

Obraceli zažloutlé a pomačkané stránky. Bylo strašně legrační číst slova, která se na stránce ani nepohnula, narozdíl od slov na obrazovce. A potom, kdy obrátili zpátky na předchozí stránku, byla tam tatáž slova, jako když ji četli poprvé.

Tom podotkl: „To je ale plýtvání. Řekl bych, že když takovou knihu přečetli, prostě ji vyhodili. To na naší obrazovce už byl určitě milión knih a budou tam další... Já bych ji nevyhodil.”

„Já také ne,” povzdechla si Margie. Bylo jí jedenáct anepřečetla ještě tolik televizních knih jako Tom, kterému bylo třináct.

„Kde jsi ji našel?”, zeptala se.

„U nás doma.” odpověděl, aniž se na ni podíval, protože jej čtení zaujalo. „Na půdě”-dodal.

„Očem je?”

„O škole!”

„O škole?!”-opakovala Margie pohrdavě. „Co se může psát o škole?”

Margie neměla školu ráda, ale teď ji nenáviděla jako nikdy předtím. Automatický učitel jí stále dával testy ze zeměpisu, ale ona je psala čím dál, tím hůř, až jí maminka dala pár pohlavků a poslala pro okresního inspektora.

Byl to malý zavalitý muž s červeným obličejem a brašnou plnou náčiní, drátů a ciferníků. Usmál se na Margii a dal jí jablko. Potom jejího učitele rozebral. Margie doufala, že nebude vědět, jak ho zase složit, ale on to věděl moc dobře a za necelou hodinu byl učitel v pořádku -velký, černý a s obrovskou obrazovkou, která zářila každou vyučovací hodinu a kladla otázky. Ta ale nebyla zdaleka nejhorší. Ze všeho nejvíc Margie nenáviděla tu část, do které

musela vkládat domácí úlohy a testy. Musela je vypracovat ve speciálním kódu, který se naučila v šesti letech. Automatický učitel jí okamžitě dával známky.

Když byl inspektor s opravou hotov, usmál se a pohládl Margii. Potom řekl její mamince: „To nebyla chyba vaší dcery, paní Jonesová. Myslím, že zeměpisný sektor postupoval příliš rychle. To se někdy stává. Nastavil jsem ho asi na úroveň deseti let. Konečně výsledky všeobecných testů vaší dcery jsou docela dobré.”

Margie byla zklamaná. Doufala, že jejího učitele odvezou pryč. Jednou takhle odvezli Tomova učitele. Téměř na celý měsíc, protože dějepisný sektor byl úplně prázdný.

A tak se Margie zeptala Toma: „Proč by někdo psal o škole?”

Tom se na ni udiveně podíval. „Protože nejde o takovou nemožnou školu jako máme my, ale o starou školu, která byla před sty a sty lety.” Vyslovoval pomalu a dodal: „před staletími,”

Margie byla zklamaná. „Nevím jakou školu měly děti v těch dávných dobách.” Četla knihu přes Tomovo rameno ještě chvíli a pak řekla: „Stejně ale měli učitele.”

„Jistěže měli, ale nebyl to stroj. Byl to člověk.”

„Člověk?! Jak mohl být člověk učitelem?”

„No vyprávěl dětem o různých věcech, dával jim otázky a domácí úlohy.”

„Na to není člověk dost chytrý.”

„Určitě je. Můj otec toho zná tolik jako učitel.”

„To není možné. Člověk nemůže vědět tolik jako učitel.”

„Znájí toho skoro stejně. To se vsadím.”

Margie nemohla napít žádný protiargument, a tak jen řekla:

„Nechtěla bych mít doma cizího člověka, který by mě učil.”

Tom se smál na celé kolo. „Ještě toho víš moc málo, Margie. Učitelé nebydleli doma se žáky, ale existovaly zřetelné budovy, kde se učily všechny děti.”

„A všechny děti se učily stejné věci?”

„Jistě, když byly stejně staré.”

„Ale moje maminka říká, že každý učitel se musí přizpůsobit schopnostem žáka, a každé dítě se musí učit jiným způsobem.”

„Tak to asi tenkrát tak nedělali. a jestli se ti to kniha nelíbí,

nemusíš ji číst."

„Neřekla jsem, že se mi nelíbí“, opáčila Margie, protože si chtěla ještě číst o té legrační škole.

x x x x x x x

Byli už téměř na konci knihy, když maminka zavolala: „Margie, škola!“

„Margie vzhlédla od knihy: „Ještě ne, mami.“

„Jen pojd“, řekla paní Jonesová, "a myslím, že Tom by měl jít také."

„Mohu si po škole s tebou ještě číst, Tome?“ - zeptala se Margie.

„Snad“, utrousil Tom napůl úst a odcházel s knihou zastrčenou pod paží a pískal si.

Margie vešla do školní místnosti. Byla hned vedle jejího pokoje. Automatický učitel byl už zapnutý a čekal na ni. Zapínal se totiž každý den, kromě soboty a neděle ve stejnou dobu, protože maminka tvrdila, že malá děvčátka se učí nejlépe, když se učí pravidelně.

Obrazovka už svítila a oznamovala: Na dnešní hodině aritmetiky se naučíme sčítat zlomky. Prosím vložte včerejší domácí úkol do příslušného otvoru.

Margie to mlčky udělala a vzdychla. Myslela na starou školu, kam chodil její praprapradědeček, když byl malý. Všechny děti z okolí přicházely do školy, smály se a dováděly na školním hřišti. Seděly spolu ve třídě a chodily společně domů. Učily se stejné věci, a tak si mohly pomáhat s domácími úlohami, A učitelé byli lidé...

Její automatický učitel zatím oznamoval z obrazovky: Sečteme-li jednu polovinu a jednu čtvrtinu, dostaneme...

Ale Margie přemýšlela o tom, jak za starých časů musely děti školu milovat. Myslela na to, jaká to byla legrace.

(z anglického originálu "The Fun They Had" přeložila
Z. Weberová }

Z
PARCONSKÉHO

ŠUPLÍKU

Soutěž o cenu Karla Čapka je bezkonkurenčně nejhojněji obesílanou soutěží povídek s tematikou SF u nás. Mohlo by vás tedy zajímat, jak probíhá výběr povídek. Na hodnocení se podílí celkem 12 porotců /mj. O.Neff, J.Veis, I.Železný, Z.Volný, P.Weigel, Z.Rampas, J.Olša/. V prvním kole jsou povídky rozděleny do čtyř skupin a každý porotce čte "svých" 100 povídek. Každá povídka je tedy hodnocena nezávisle třemi porotci. Do druhého kola postupuje 50 nejlepších povídek. K nim je pak ještě přiřazeno několik povídek z kategorie "krátká povídka", která je hodnocena souběžně s hlavní soutěží. Do druhého kola se tedy probouje přibližně 60 povídek. Tyto povídky pak již hodnotí každý porotce. Bduje se nejlepších 5 povídek. Pořadatel vyhlašuje nejlepší tři povídky v hlavní soutěži a dále pak nejlepší krátké povídky. V našem fanzinu se setkáte většinou s tzv. krátkými povídkami. Vyhrazené místo nám otištění delší povídky umožní jen vyjimečně. Pořadí povídek na 4. a delších místech, pokud zde bude uváděno, je pouze neoficiální. Povídka J.Jirana - Bestie, kterou jsme otiskli v minulém čísle obsadila 11.místo. J.Královec se svou povídkou Zpověď..., kterou si jistě rádi přečtete dnes, se umístil na 5.místě.

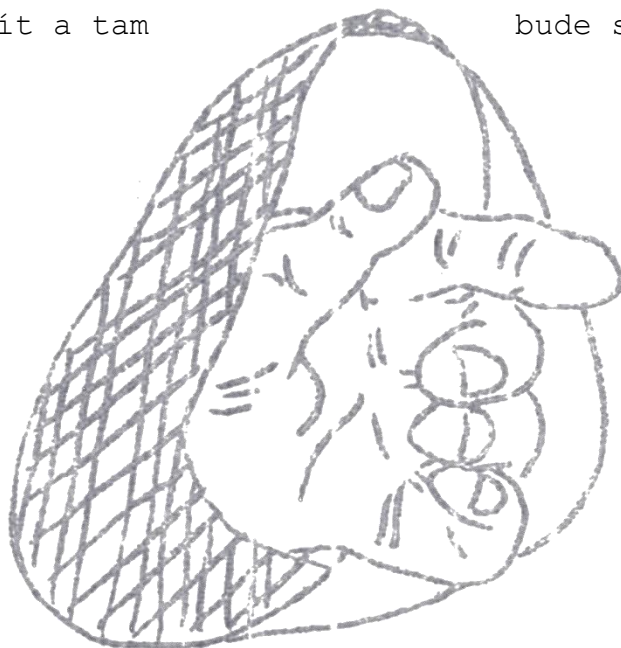
L.P.

ZPOVĚĎ, DOČISTA STEJNÁ JAKO VŠECHNY PŘEDTÍM A VŠECHNY POTOM

J. Královec

Zítř v půl čtvrté se mi narodí dcera. Vím to. Budu mít zadost. Vždycky mám radost, když se Alžběta narodí. Hodinu předtím se zase pohádám s Kettnerem. Nemám ho rád a pokaždé mě rozladí. Lidé, kteří jsou mi protivní tu vždycky zůstanou nejdéle. Kettnerni dokonce půjde i na pohřeb. Aspoň si vždycky myslím, že tam chodí. Je to jedno. Nechci na něj myslet. Nechci myslet na Kettnera, ale ani na Alžbětu. Vždycky jsem zoufalý, když na ni myslím. Jsem zoufalý, protože všechno vím. Vím, i to, že za sedm let, dvacet jedna dní, tři hodiny a pět minut po svém narození zase umře. Také byste byli zoufalí, kdbyste to věděli. A já to vím. Nemůžu nic dělat. Za sedm

let a dvě hodiny půjdu Alžbětě koupit koloběžku. Červenou. Vždycky kupuju tu červenou. Je strašné kupovat červenou lesklou koloběžku, když víte, že za dvacet dvaudní, jednu hodinu a pět minut s ní Alžběta vjede pod nákladák. Vjede tam. Vždacka tam vjede. A já budu zoufalý, jako jsem vždycky zoufalý a jako jsem zoufalý i teď, když na to myslím. Vím ,že přijde ten večer, kdy někdo zazvoní a já půjdu otevřít a tam bude stát ten člověk v

uniformě, ten jako vždycky, jako mnohotisíckrát předtím a nesčetněkrát potom, vždycky potom, bude tam stát ten člověk v uniformě a ve zkroušené tváři, bude tam stát a rukou ukáže k brance na pomuchlanou a zakrvácenou koloběžku. Na tu červenou koloběžku. Na tu "Vaše dcera..."řekne potom. Vždycky to říká. Úplně stejně. "Vaše dcera..." Moje dcera. Alžběta. Ta, co se zítra narodí. Zítra v půl čtvrté, Vím to. Všechno vím. Můj život se pořád opakuje. Vrací se. Beze změny. Do detailů stejný. Když člověk umírá, prý se mu v posledním okamžiku promítne život znovu. Život, který do sebe ten člověk už od první vteřiny střeádal a ukládal, všechny pocita, vjemy a dojmy, všichni lidé, všechny situace, všechny předměty a tvary a barvy a vůně, prostě všechno dopodrobna se tak promítne. Celý život. Jenže s ním i ten poslední okamžik, který všechno vrací. A tak to jde pořád. Do nekonečna. Ty chvíle jsou stále kratší, ale pro vás stejně dlouhé. Nevnímate je jako chvíle. Je to život. Nekonečně je repríz jednoho života vrytého kamsi hluboko

do podvědomí. Pokaždé když zčíná život nový, ztratíte paměť. Máte ztratit paměť. Já jí neztratil. Prožívám všechno znovu, ale všechno si pamatuju, všechno vím. Víím, co se kdy stane a koho potkám, víím co mi řekne a co mu odpovím, víím jaké bude počasí a na co budu myslet, dopředu znám své sny a svá probuzení, nic mě nepřekvapí. Nic ně nemůže překvapit. Je to horší než peklo, Jsem zoufalý a bezmocný a nikdy pro mě neskončí řada zpackaných životů, podobných si jako vejce vejci. I prach, i ten obyčejný zatracený prach padá dočista stejně jako vždycky, ani nepatrné smítko nevybočí ze své dráhy. Neudělá to. Nemůže. Je to toíž ve mně, všechno je to ve mně jako dokonalá kopie, obehnané, ale nezničitelné. Dokola. A znovu. Jako smyčka. Nemůžu už psát. Děsí mě to. Vždycky mě to děsí. Větu od věty píšu stejně. Pokaždé. Zase beze změny. Píšu tak, jak jsem psal poprvé. Tenkrát jako povídku. Tenkrát. Tenkrát poprvé. Tenkrát, od kdy si vzpomínám. Jste vlastně bohatý, bohatý tím, že nemáte paměť. Važte si toho. Buďte rád, že nic nevíte. Buďte moc rád. A jestli jste dočetl, můžete tenhle papír vyhodit nebo, jak se tomu říká dneska uložit ho ad acta. Vypovídal jsem se. Potřeboval jsem to. A vy na to už nemyslete. Já teď jako obvykle dopíšu ještě dvě věty a budu čekat. Vždycky touhle dobou čekám. Zítřa se narodí Alžběta.

POZNÁMKA REDAKCE

Od příštího čísla plánujeme v našen Fanzinu několik technických novot. Předně to bude dvoulisté /a barevná!/ obálka, která má časopis nejen chránit, ale také pozdvihnout jeho grafickou úroveň. K té doufáme, přispěje nemalou měrou i nová technika tisku - cyklostyl - jež umožní zvýšit náklad až na 70 výtisků.

Gunnar
Haera

Deportace

Zpráva o deportaci

Od: velicí důstojník, loď YZX 24 268
Komu: archiv, základna 15
Věc: 2 neosoby
Místo určení modrá planeta, soustava Lix 4519 B

Dle rozkazu ponechání nazí a bez jakéhokoli náčiní a pomůcek. Atmosféra s týmž obsahem kyslíku jako naše. Klima velmi uspokojivé. Slunce silné. Poblíže místa přistání mnoho stromů nesoucích ovoce, Pěkné místo. Skoro připomíná zahradu. Doufejme, že se dokážou oprostít od své špatné minulosti.,

Instrukce pro databanku

Od: velicí důstojník, loď XZQ 24 268
Komu: databanka, evidence osob
Věc: změno personální informace

Následující jména vyškrtnout se seznamu osob v databance a převést do seznamu neosob:

Adam, osob. č. 201 043 69 442

Eva , osob. č. 110 850 72 196

Ozmanný květ Comarre

/ A. C. Clarke /

(Pokračování z minulého čísla)

III. Toulavý lev

Peytonův stroj letěl nad Indickým oceánem skryt vlašnou nocí před očima nepovolaných lidí. Pokud se týče sledovacích zařízení Rady, ta byla pod kontrolou Hensonových přátel. Peyton měl přistát co nejbliž silové bariéry ohraničující Rezeevaci. Odtud už bude muset jít pěšky.

Přistání lodi provázal hlučný praskot větví. Richard okamžitě vypnul tlumené osvětlení a pohlédl ven. Okolo panoval klid, ale bylo beznadějně pouštět se na cestu v té bezbřehé tropické tmě. Nezbyvalo než se zařídil co nejpohodlněji a očekávat svítání.

Probudily ho ostré sluneční paprsky, které mu svítily přímo do očí. Nasoukal se do výstroje, kterou mu opatřili přátelé, a začal se prodírat pralesem. Po několika stovkách yardů se konečně dostal do otevřené krajiny za bariérou. Před ním ležely nízké travou porostlé pahorky, poseté místy skupinkami zakrslých stromů. Navzdory vrcholícímu létu a blízkosti rovníku byl vzduch příjemně svěží. Peyton kvitoval s povděkem dobrou prací klimatické kontroly.

Richard stál poprvé tváří v tvář nefalšované přírodě. Působila na něj trochu depresivně. Nebyla to však divokost a neobvyklost scenérie, která mu vadila. Mladík doposud nepoznal takové ticho. Všude ho doprovázel bzukot automatů a vzdálené hřmění letadel. Přes bariéru Rezervace však žádný z těchto zvuků nepronikal. Bylo tu jen šumění větru a tlumená směsice hmyzích hlasů. Udělal proto přesně to, co by na jeho místě udělal každý člověk jeho doby - zapnul miniaturní rádio. Chráněn od neobvyklého prostředí jemnou hudební kulisou vykročil vpřed. Chůze mune-

působila žádné zvláštní potíže. Jeho kombinéza byla vybavena levitátorem, který snižoval Richardovu váhu na minimum. K polednímu měl za sebou plných deset mil. Usadil se ve stínu několika větších stromů, aby poobědval.

Peyton s chutí pořádal jedna konzervu za druhou, takže si ani nevšimnul stínu, který se opatrně plížil v jeho stopách. Teprve když byl nezvaný návštěvník několik yardů od něj, zvedl hlavu. Hleděl do přimhouřených očí ohromného lva.

V první chvíli pomyslel na útok, ale vzápětí si uvědomil své minimální šance. Upnul se proto raději k obecně známému pravidlu pro návštěvníky Rezervace: Pokud necháš zvířata na pokoji, sic se ti nestane. Seděl proto poněkud strnule a očekával další vývoj událostí. Zdálo se, že zvíře nechová zrovna nepřátelské úmysly. Chvíli se mohutnou hlavou otíralo o mladíkův bok a pak svou pozornost obrátil k jeho konzervám. Richardovi se ulevilo. Otevřel jednu z nich a vyklopil její obsah na plochý kámen. Zatímco si lev se zřejmým potěšením pochutnával, listoval Peyton nervózně v průvodci Rezervací, který mu Hanson starostlivě opatřil. Ano, lev. Téměř tisíc let vědeckého šlechtění, naprostá neškodnost. V minulém století sežral pouze dvanáct lidí - v deseti případech zprostilo viny, ve zbylých dvou mu nebylo provinění dokázáno. Tím povzbuzující kapitola končila. O tom, jak se choval k toulavým kusům, samozřejmě ani slovo. Mladík si zvíře ještě jednou podezřívavě prohlédl. Teprve teď si všiml úzkého kovového pásku na přední tlapě. Značka Biologické stanice! Nejednalo se tedy o divoké zvíře, pravděpodobně to byl jeden z pověstných superlvů, které biologové vyšlechtili a čas od času vypouštěli do volné přírody pro zdokonalení druhu. Pokud si Peyton dobře vzpomínal, měli být inteligentní téměř jako psi. Skusil si to ověřit. Zdálo se, že tento nádherný lev, o celou stopu vyšší než jeho šlachovití předchůdci, opravdu rozumí několika jednoduchým povelům. Značně uklidněn vykročil na další cestu.

Lev klusal vedle něho. Mladík měl sice jisté pochyby, zda by celé nově navázané přátelství nerozbila libra toho nejobyčejnějšího syntetického hovězího, ale přesto bylo příjemné mít v této situaci sebou společníka. "Víš co," poplácal zvíře po zlatovém boku, "budu ti říkat Leo. Docela příjemné, co myslíš?"

Sotva však urazili několik set yardů, ve vzduchu se oslnivě zablesklo. Lev nezaváhal ani na chvíli a dal se na útěk. Peyton si zklamaně uvědomil, že mu jeho nový přítel asi nebude v nouzi příliš platný. Celý rozruch způsobil ohnivý nápis visící zdánlivě ve vzduchu:

POZOR!

Zakázaná oblast!

Nevstupujte !

Mladík začal pátrat v houštinách okolo po projektoru. Našel ho v kovové krabici, kterou rychle otevřel univerzálním klíčem. Bohudík se jednalo o primitivní hračku bez fotografické paměti - což bylo poměrně logická, protože by zařízení muselo registrovat každé zvíře, které by ho uvedlo od chodu. To bylo výborné - zatím tedy ještě nikdo nepovolaný nevěděl, že tudy prošel nějaký Richard Peyton III. Dál to však mohlo být nepříjemnější. Richard groto přivolal zpátky lva a po delším domlouvání ho přinutil, aby šel po stále znatelnější stezce. Sám se

držel pro jistotu stranou. Leo uvedl postupně do provozu několik dalších vizuálních i akustických strašáků, které vyhrožovaly nejružnějšími tresty. Poslední z nich pak už jen stručně konstatovat:

POZOR!

Divocí lvi !

Když se Peyton podíval na Lea, zježeného strachy před výhruzně blikajícím nápisem, musel se rozesmát

Cesta znenadání zahnula ostře v pravém úhlu a před Richardem se zjevilo bájně Comarre v celé své kráse.

Město mělo tvar terasovitého kužele o průměru základny dobrých basic yardů a výšce téměř osm set yardů. Leželo zde uprostřed pralesa jako šelma skrčená ve svém doupěti. Již pět set let bylo připraveno přijmout každého hosta, který se odvážil vstoupit dovnitř, aby se již nikdy nevrátil.

Peyton navolil číslo na svém komunikátoru a vyslal smluvený signál kamsi to labyrintu laboratoří města Scientie.

Teprve po chvíli si uvědomil Leova přítomnost. Otevřel největší z konzerv a vyklopil ji na úpatí mramorového schodiště. "Bude asi lepší, když zůstaneš venku, hochu." Propletl ještě rozpustile prsty mohutnou lví hřívou a pak opatrně vystoupil vzhůru. Nebyly zde žádné dveře, pouze zřetelný tmavý otvor ve stářím zašlém kovovém povrchu. Richardovi se vůbec nelíbil. Vytáhl pro jistotu z kapsy mincí a vhodil ji dovnitř. Její cinknutí ho uklidnilo. Bez dalšího váhání vstoupil do léto podivné brány města.

Citlivě seřízené detekční okruhy ignorovaly mincí zrovna tak, jako všechna zatoulaná zvířata, která se pokusila vstoupit do tmavého portálu, zrovna tak jako zvedané automaty, které sem občas posílali lidé z vnějšího světa. Přítomnost člověka však probudila k životu prastaré programy. Ve zlomku sekundy se neviditelná překážka, kterou mladík procházel, zachvěla energetickým nárazem. Pak opět znehybněla. Richard Peyton III, zmizel.

(Pokračování příště)

Obsah:

Otázky bez odpovědí	1
Anketa, která se nepovedla	2
Cena jako cena	3
Zprávy z fandomu	4
Knihkupecké předpovědi	5
SF film: Bariéra	12
Ufouni míří do Slaného	15
Paralelní svět	16
SUPERNOVY: I.Asimov	17
I.Asimov: Byla to legrace	18
Z parconského šuplíku	21
J.Královec: Zpověď	21
Poznámka redakce	23
G.Baera: Deportace	24
A.C.Clarke: Omamný květ Comarre	25

SLAN - časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný

NEPRODEJNÉ ! ZDARMA!

REDAKČNÍ RADA: P.Brázda, J.Kašpar, L.Peške RNDr. R. Vintrychová

ILUSTRACE: M.Šťovíček

NA PŘÍPRAVĚ ČÍSLA DÁLE SPOLUPRACOVALI: I.Brázdová, I.Čarvená,
B.Miltrová, M.Novák, M.Fišer, I. Blažková.

50 výtisků vyšlo v březnu 1986, číslo 2. /7./, 29 stran

SFK Slaný, gymnázium, Gottwaldovo nám. 1310, 274 01